విధి లిఖితాలు

శైలజామిత్ర

జి.వి.ఆర్. కల్చరల్ ఫౌండేషన్ వారి కథల పోటీలో ప్రోత్సాహకబహుమతి పొందిన కథ

ఉన్నట్లుండి ఉలిక్కిపడింది నీలిమ.., చుట్టూ కలియజూసింది. ఎక్కడ్నించీ ఈ శబ్దం? అనుకుంటూ ఒక్కసారి లేచి అటూ ఇటూ చూసినా, ఎక్కడా ఏదీ కనబడలేదు. అక్కడి విశాలవాతావరణంలో చక్కని గుడి ప్రాంగణంలో గుడిగంటలు తప్ప ఇంకేమీ వినబడవని వచ్చిన నీలిమకు ఈ శబ్దం ఎక్కడిదో అర్థం కావటం లేదు. ఒక పక్కగా సెలయేరు, పలచగా జనం, బహుశా భగవంతుడు కూడా నాలానే ప్రశాంతతను కోరుకుంటున్నాడేమో పాపం. ఆ ముఖంలో చిరునవ్వులు చిందిస్తూ నా వైపు చూస్తున్నట్టుంది. ఎదురుగా నిలువెత్తు రాముని విగ్రహం. పక్కనే తానుగా ప్రేమించి పెళ్లి చేసుకున్న సీతతో ఎంతో ప్రశాంతంగా వుండచ్చు. కానీ ఏమిటో ఆ ప్రశ్నార్థకం? ఇప్పుడర్థమైంది నాకు. ఆ శబ్దం నా గుండె లోనిదే అని. చిరునవ్వులు చిందిస్తూ నా వైపు భయంగా చూస్తూ, ఒక వైపు ఆరాధన, మరో వైపు ఆవేదన, ఏవీ కనబడనీయకుండా, గంభీరంగా, హుందాగా నిలుచుని, నా వైపు చూస్తున్న కొంటె చూపు నాకు గుర్తు కొస్తోంది. ఆ మాటలు..

"నీలూ! నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నా ను, నీ నడవడి, మాట, ప్రవర్తనలో ఏదో ఒక కొత్తదనం వుంది" లాంటి ఇంకా ఇంకా ఎన్నో మాటలు గుండెల్ని తట్టి లేపుతున్నాయి. నిర్వికారమైన ఈ జీవితానికి, ఈ గుండెకు, ఈ శరీరానికి, ఏ మందూ పని చేయనంతగా ఆ మాటలు మంత్రాల్లా పని చేశాయి. ఎక్కడ్నించి వచ్చిందీ ఈ అధికారం? అంత చనువు, ఇంతటి ఆత్మీయత ఎక్కడివి? అయినా నాకెందుకు? అవసరమా? అనే మాటలు అర్థం కాకున్నా, జీవితమంతా యాంత్రిక జీవితంతో అలసిపోయిందేమో నా ఎండిపోయిన గుండె... మళ్లీ చిగురించినట్లయింది. ఇక ఈ జన్మకు నిద్ర అవసరం లేదు. ఆహారం అసలే అవసరం లేదు. అన్నీ ఒక్క మాటతో సరిపోతున్నట్లుంది. అనే ఆలోచన వచ్చేసరికి ఒక్కోసారి నాలో నేనే నవ్వుకుంటాను. ఎవరినో ఏదో నేను ఓదార్చాలని అనుకుంటే. ఆ ఓదార్పే నాకు అవసరమైందేమో అనిపించే తీరు, నాకే ఆశ్చర్యంగా వుంది.

అయినా ఎందుకో దుఃఖం తన్నుకొస్తున్నట్లుంది. కన్నీళ్లు ఎంతో అదృష్టమయినవి. ఎవరిలో వచ్చినా వారి కోసమే వస్తాయి. ఎప్పుడో చిన్నతనంలో అంటే కాలేజీ రోజుల్లో కథలుగా అనుకున్నవి, నిజజీవితంలో ఇన్నాళ్లకు ఎదురవటమా? అయినా ఆనందంగా ఆహ్వానించినా, అవి కేవలం మాటలే అని తెలుసుకున్న మరుక్షణం నాకు ఎవరి కోసం బతకాలో అర్థం కావటం లేదు. విధి మళ్లీ నన్ను వెక్కిరిస్తున్నట్లుంది. అనుకుని తలచుకుంటూంటే నాకు దుఃఖం ఆగటంలేదు.

అయినా నా దుఃఖం ఎవర్ని కరిగిస్తుందని? అయినా నేనే మళ్లీ మాట్లాడాలని ప్రయత్నించినా, ఎవరో పక్కనే వున్నట్లు మాట్లాడుతున్నట్లు ప్రవర్తించే ఆ తీరు నాకెంతో ఆశ్చర్యాన్ని కల్గించాయి. అంటే ఇంతగా నన్ను నమ్మించాలని ఆడిన నాటకమా? ఎందుకు? ఇందులో అతని ఆంతర్యం ఏమిటి? ఎంతగా ప్రయత్నించినా అర్థం కావటం లేదు. ఇంతలో... నాకు తిరుగు ప్రయాణానికి సమయం ఆసన్నమైంది. రైలుకు మరీ తొందరెక్కువేమో, నా కంటే చాలా ముందుగా వచ్చింది. ఈ రైలు ప్రయాణం అంటే ఒక పక్క నాకు ఇష్టం లేకున్నా, మరో పక్క ఒంటరిగా నేనేంటో ఆలోచించుకునే అవకాశం వస్తుందనే సంతోషం కూడా, ఆ సమయం ఇప్పుడు ఆసన్నమైందంటే, ఒక పక్క అలజడితో పాటు ఆనందం కూడా కలుగుతోంది. నాకంటూ ప్రశాంతతను కలిగించేవి ఒక్క రైలు ప్రయాణం, లేదా నన్నే నమ్ముకున్న నా ఏకాంతం, నా కోపం, నా కన్నీళ్లు, నా ఆశయం, లాంటివన్నీ నా నేస్తాలే!

రైలు కదిలే సమయంలో నేను ఎదురుగా చూశాను. సుమారు ఇరవై ఏళ్లు వుంటాయేమో, కళ్లు ఎరుపెక్కి ముఖానికి ఒక చేతి రుమాలు అడ్డం పెట్టుకుని కూర్చున్న తీరు నాకెందుకో వింతగా అనిపించినా, అయినా అపరిచితుడు కావటంతో నేనంతగా శ్రద్ధ కనబరచలేదు. అయినా నిమిషాలు గంటలు గడుస్తున్నా, ఆ దుఃఖం ఆగటం లేదు. నాకెందుకో ఆ రోజు చాలా ఆకలేస్తోందనేమో టిఫిన్ బాక్స్ నిండా అన్నాన్ని నింపుకున్నాను. తీరా రాత్రి పది కావొస్తున్నా ఆ దుఃఖం ఆగకపోవడం నాకు ఎంతో కంగారుగా అనిపించి, కాస్త మెల్లగా "బాబూ.." అని పిలిచాను, ఆ పిలుపు అతనికి వినిపించిందో లేదో తెలియదు కానీ, నన్నయితే చూడలేదు.

ఇక నేను ఆగకుండా, "నిన్నే, పిలుస్తుంటే వినబడదా?" అన్నాను, భుజంపై చెయ్యి వేస్తూ.

ఆ స్పర్శకు కాబోలు, నావైపు ఒక్కసారి చూసి కాస్త విసుగ్గా ముఖం పెట్టి, "నాకేం కాలేదు అయినా మీకెందుకు?" అన్నాడు, మరీ విసుగ్గా.

"నాకు కావాలి నువ్వు చాలాసేపు నుండి ఏడుస్తూనే ఉన్నావు. నాకైతే ఆకలేస్తోంది. నువ్వలా ఏడుస్తూ వుంటే నాకెలా తినబుద్ధి అవుతుంది చెప్పు?" అన్నాను, నవ్వుతూ. నాకైతే డబ్బు ఇవ్వకపోతే అలిగిన నా కొడుకు గుర్తు వచ్చేడు.

"నా ఏడుపు, నా యిష్టం, ఎంతసేపైనా ఏడుస్తాను. మీరేమైనా నాకు ఆప్తులా, సన్నిహితులా? మీ ఆకలెందుకు ఆపుకోవటం? మీరు తినండి" అన్నాడు, కళ్లు తుడుచుకుంటూ.

"దీన్ని బట్టి నాకు అర్థం ఏమైందంటే, నువ్వు ఎంతో మంచివాడివని" అన్నాను నవ్వుతూ, ముఖంలోకి తొంగి చూస్తూ.

"అదెలా అర్థమైంది? నేనేమీ మీతో మాట్లాడందే!" అన్నాడు మళ్లీ విసుగ్గా ముఖం పెట్టి.

"నువ్వు మాట్లాడావు, నీ మాటల్లో సంస్కారం వుంది. నేనెవరినో తెలియకున్నా, మీరు అంటూ సంబోధించావు. అది చాలు, నీవెవరో తెలుసుకోవడానికి. మరి ఇంతటి వాడికి ఇంత బాధ ఎందుకు కలిగిందో తెలుసుకోవాలని నాకుండకూడదా? మా బాబూ అంతే. పట్టుకుంటే వదలడు. ఏది కావాలన్నా నిమిషాల్లో కళ్ల ముందు వుండాలంటాడు" అంటూ ఆ ముఖంలో మార్పును కనిపెట్టాను.

"నేనేమీ ఏది కావాలంటే అది ముందుండాలని అనుకోలేదు.. ఆంటీ!"

"మరేం కావాలనుకుని ఇలా బాధ పడుతున్నావు?" రెట్టించాను.

"ముందు మీరు అన్నం తినండి.." అన్నాడు ఆ బాక్స్ వేపు చూస్తూ.

"సరే నేను తింటాలే. నువ్వెప్పుడు భోంచేశావో నాకు తెలియదు కదా, అందుకే నువ్వూ, నేనూ కూడా కలిసి తిందాం, సరేనా?"

అన్న వెంటనే పాపం ఎంత ఆకలిగా వున్నాడో ఏమో... నా చేతిలో వున్న బాక్స్‌ను అందుకుని మొత్తం తినేశాడు. పూర్తి అయిన తర్వాత, "అయ్యో ఆంటీ, మీరు అస్సలు తినకుండా నేనే తినేశాను. ఏమీ అనుకోకండి, అంటూ ఒక కొంటెనవ్వు నవ్వాడు.

అప్పుడు నాకు నిజంగా నవ్వు వచ్చింది. అందుకే, "మా బాబూ అంతే.. కోపం వస్తే, అదీ తినమని నేను విసిగిస్తే అంతా తినేస్తాడు" అన్నాను నవ్వుతూ.

ఆ మాటలకు అతను ఏం అనుకున్నాడో ఏమో, "సారీ ఆంటీ" అన్నాడు మెల్లగా తల దించుకుని, నేల చూపులు చూస్తూ.

"వద్దమ్మా, అలా అనకు, నాకు నిజంగా ఆకలి లేదు, ఏదో నీ చేత తినిపించాలనే ఉద్దేశ్యంతోనే అలా అన్నాను" అన్నాను ఒక వైపు ఆకలి వేస్తున్నా, అల్లరి పిల్లలు అంతే అనిపించింది.

"ఇప్పుడు చెప్పు. అసలు నువ్వెందుకు అలా వున్నావు చెప్తావా?" అడిగాను.

"నేను ఇల్లు వదిలి వచ్చేశాను ఆంటీ!' అన్నాడు.

"అది తెలుస్తూనే ఉంది. ఎందుకు అని అడుగుతున్నా" అన్నాను మళ్లీ రెట్టిస్తూ.

"సమ్ హౌ ఐ డోంట్ లైక్ మై పేరెంట్స్" అన్నాడు, కేర్‌లెస్‌గా.

"అలాగా.. మనం కాస్సేపు తెలుగులో మాట్లాడుకుందామా? అదీ సరదాగా, నీకు వచ్చు కదా."

"ఆ.. వచ్చు, నాకు మా అమ్మా, నాన్న అంటే ఇష్టం లేదు" అన్నాడు తెలుగులో మాట్లాడాలనే సంకల్పంతో.

"ఏం, ఎందుకని? నీకు తిండి పెట్టలేదా? చదువుకోమనలేదా? ఇంట్లో వుండనివ్వలేదా? ఇవేవైనా నీకు లోటు చేశారా చెప్పు. వారి మీద నీకే కాదు నాకు కోపంగానే ఉంటుంది" అన్నాను.

"అవి ఎవరికి కావాలంటే.. ఆ మాత్రం ప్రతి తల్లి, తండ్రి చేస్తూనే ఉన్నారు" అన్నాడు ఎంతో కేర్‌లెస్‌గా, జుట్టును వెనక్కు తోసుకుంటూ.

"అంటే ఈ వయసులో ఇంత కంటే ఇంకేం కావాలమ్మా? నాకర్థమైంది. నీకు సెల్ ఫోన్ కొనివ్వలేదేమో. అంతేనా, లేక నువ్వడిగిన బండి లాంటిది కొనలేదేమో. అంతేనా?" అన్నాను చాయిస్ ఇస్తున్నట్లు.

"అదేం లేదాంటీ. నేను ఒక అమ్మాయిని ప్రేమించాను" అనగానే..

"అది అలాంటిదేదో అయ్యింటుందని అనుకున్నానులే, ఆ చెప్పు ఆ తర్వాత...?"

"మా కులాలు వేరు, వాళ్లకి ఆస్తి లేదు. మాకు వుంది. మా అమ్మకేమో కట్నం కావాలి. ఆ అమ్మాయికి ఆ స్తోమత లేదు. నాకు ఆ అమ్మాయి లేకపోతే బతుకే లేదు, అందుకే ఇలా ప్రయాణం చేసి చేసి ఎక్కడో ఒక చోట దూకి చనిపోవాలని నిర్ణయించుకున్నా ఆంటీ, అపుడు కానీ మా అమ్మా, నాన్నలకు బుద్ధి రాదు!" అన్నాడు కోపంగా.

నాకు కాస్త కోపం వచ్చింది, ఎందుకంటే నేనూ తల్లినే కదా. కానీ ఇపుడు సమయం కాదని గ్రహించి, "నాకు నిన్ను చూస్తోంటే నవ్వొస్తోంది. ఒక లోకం తెలియని అమాయకుడు తన చొక్కాకు నిప్పు అంటించుకుని మంటలు ఎంత బావున్నాయో అనుకున్నాడట, అలా వుంది నీ పరిస్థితి" అన్నాను, నవ్వుతూ.

"నీకు తెలియదు ఆంటీ, మా అమ్మ, నాన్న సంగతి, ఎప్పుడూ చదువుకోమని తప్ప ఏమీ చెప్పరు."

"అంత కంటే ఏం చెప్పాలని నీకు అనిపిస్తోంది? అంటే ప్రేమించమని లాంటివి తల్లి తండ్రి చెప్పరు కదా!"

కాస్సేపు మౌనంగా వున్నా, "అలా

కాదాంటీ" అన్నాడు మెల్లగా.

"ఇంతకీ నువ్వేం చదువుతున్నావు?"

"బిటెక్, ఫైనలియర్."

"ఆ అమ్మాయి?"

"ఫిజిక్స్ లెక్చరర్."

"ఇంకేం? నీకు ఉద్యోగం కూడా అక్కర లేదు, ఆ అమ్మాయి నిన్ను పోషిస్తుంది. అంతే కదా? పెళ్లి చేసుకోండి" అన్నాను, చాలా తేలిగ్గా.

"మరి ఆమె నా కంటే నాలుగు సంవత్సరాలు పెద్దది కూడా. అయినా నాకు ఆమె అంటే చాలా ప్రాణం" అన్నాడు.

"ప్రాణం అంటే పెళ్లి చేసుకోవాలి. చనిపోవటం ఎందుకు?" ఎదురు ప్రశ్న వేశాను.

"మరి మా నాన్న ఈ పెళ్లి చేసుకుంటే చనిపోతానని బెదిరిస్తున్నాడు ఆంటీ!"

"చాలా బావుంది. చేసుకుంటే మీ నాన్న చనిపోతాడు, చేసుకోకపోతే నువ్వు చనిపోతావు. మొత్తం మీద మీ ఇంట్లో ఎవరో ఒకరు చనిపోవడం ఖాయం అన్నమాట. చాలా కష్టమైన పరిస్థితి వచ్చిందమ్మా, నీకు. నీ పేరేంటన్నావు?" అన్నాను చాలా క్యాజువల్‌గా.

"సందీప్. ఆంటీ మీరే నాకు ఏదో ఒక దారి చూపాలాంటీ.." ప్రాథేయపడ్డాడు.

"సరే, నువ్వొక్కసారి నాకు మీ స్నేహితురాలు, అదే నువ్వు పెళ్లి చేసుకోవాలనుకుంటున్నావే... ఆమెతో మాట్లాడిస్తావా? అన్నాను సూటిగా.

"ఎందుకాంటీ?" కంగారుగా అడిగాడు సందీప్.

"నేనే అనను లేమ్మా. ఆ అమ్మాయి విషయం కూడా తెలియాలి కదా.." అన్నాను, పక్కనే వున్న సెల్ ఫోన్ అందుకుంటూ.

విషయం విన్న నాకు ఏమీ తోచలేదు. ఏంటీ యువతరం? ఏమైపోతున్నారు? వీళ్లే దనుకుంటే అది తప్పకుండా జరిగిపోవాలంటే ఎలా కుదురుతుంది? ఇంతగా చెప్పిన ఆ శ్రావణి వుద్దేశ్యం వీడు తెలుసుకోనక్కర లేదా? అసలేమైంది? ఏ విధంగా చెబితే అర్థం అవుతుంది? ఇపుడు నేనేమైనా కటువుగా చెప్పడం మొదలెడితే, తెలిసీ తెలియని వయసులో తాను అన్నంత పనీ చేస్తాడు, అనుకుని ఆలోచిస్తుంటే...

"ఏమైంది ఆంటీ, అలా అయిపోయారు?" అడిగాడు ఆశ్చర్యంగా.

"ఏమీ లేదమ్మా. ఇంతకీ నువ్వు ఆ అమ్మాయిని అడిగావా?" అన్నాను.

"అడగడం ఎందుకాంటీ., ఎప్పుడు కాలేజీలో కనబడినా నవ్వుతుంది. భోంచేశావా? అంటుంది, ఇంక్రూనా చదువుకోకూడదా అంటుంది. ఈ రోజు ఏంటి నువ్వు ఇంత స్మార్ట్‌గా వున్నావు అంటుంది. ఇంత కంటే ఏం కావాలి ఆంటీ, ఆమె నన్ను ఇష్టపడుతోంది అనడానికి?" అనటం చూస్తుంటే నాకు నోట మాట రాలేదు. ఇదేం ప్రేమ? ఆశ్చర్యంగా వుందే... అనుకుంటూ ఇలాంటి ప్రేమకు ఆత్మహత్య ఒక్కటా? అనుకుని, "అదేంటి సందీప్. ఇందాక అన్న నీ మాటలన్నీ నేనూ అడిగాను. నేను తెచ్చుకున్న అన్నం కూడా తిన్నావు కదా, నువ్వు పలకరించకున్నా, నేనే నిన్ను పలకరించాను, నవ్వించాను కూడా. నాకు ఆకలి వేస్తున్నా నీతో నేను మాట్లాడుతూనే వున్నాను. నాకు నిన్ను ఓదార్చాలని ఉంది. మరి నీ లెక్క ప్రకారం నన్ను కూడా నువ్వు ప్రేమించాలి కదా?" అన్నాను నవ్వుతూ.

"మీరు అలా మాట్లాడకూడదు ఆంటీ., ఎందుకంటే మీరు నా కంటే పెద్దవారు" అన్నాడు తల దించుకుని.

"మరి ఆమె కూడా పెద్దవారే కదా నాన్నా..."

ఏం మాట్లాడాలో తెలియలేదు. కాసేపు "మరి ఆమె నన్ను ప్రేమిస్తోందిగా ఆంటీ!"

"అలా అని నీకు చెప్పిందా?" అడిగాను సూటిగా.

"లేదు."

"మరి ఎలా నీకు నువ్వే అనుకుంటే? నా ప్రేమలో తల్లిని చూశావు. నీ ఆధునిక భాషలో ఆంటీని చూశావు. అలాంటప్పుడు

విశాఖ నగరిపై ప్రేమగీతం

విమర్శకుల సమీక్షలకీ, సమీక్షకుల విమర్శలకీ లొంగనిదేదైనా ఉందంటే అది కవిత్వం. నిర్వచనాలకి లొంగుతుందా అనిర్వచనీయమైనదీ, అనిర్వాచ్యమైనదీ?! మాటల పరిధిలోకి వస్తే, కవిత్వం ఉత్త వచనమవుతుందే తప్ప, రసాత్మకమైన కావ్యం కాబోదు. కవిత్వమంటే తురీయావస్థలోని కవి పలవరింతలే. "ఇది విశాఖ—ఈ సుఖ దుఃఖాల స్వర్గంలో నేనో కొన్నేళ్లకు పైగా ఉన్నాను. జీవితమంటే స్వర్గనరకాల ఛాయాదేహళి కదా!" అన్న వాక్యాలు వ్యాఖ్యానాలకు లొంగేనా? అందుకే విద్యాసాగర్ ఇన్న రణగొణధ్వనుల గడబిడలో కూడా అచ్చమైన కవిగా మిగిలాడు. ఈ ఆదివాసుల చెలికాడు, ఇప్పుడు విశాఖ, నగరసుందరి ప్రేమికుడు. ప్రేమికుడు కాబట్టి తాను ఆరాధించిన మనోహరిపై ఓ ప్రేమగీతం వ్రాశాడు. అదే ఈ 'విశాఖా .. నా విశాఖా!' కావ్యం. ఆయా నగరాలపై ప్రేమను పెంచుకున్న కవులు కావ్యాలతో నీరాజనం పట్టడం కొత్త కాదు. ఇదివరలో అనేకులు, ఇలా తమకు నచ్చిన ప్రాంతాలపై కావ్యాలు వెలువరించారు. విద్యాసాగర్ గారి 'విశాఖా .. నా విశాఖా!' కూడా ఆ కోవలోనిదే. ఇందులో ఆయన విశాఖ మీద పెంచుకున్న మమకారాన్నీ, ప్రేమనీ చూడవచ్చు. "విశాఖా! నా విశాఖా! మహా ప్రస్థానాల వాటికా! భావి మహోదయాల నాసికా! తూర్పుతీరపు దీపశిఖా" అనటం

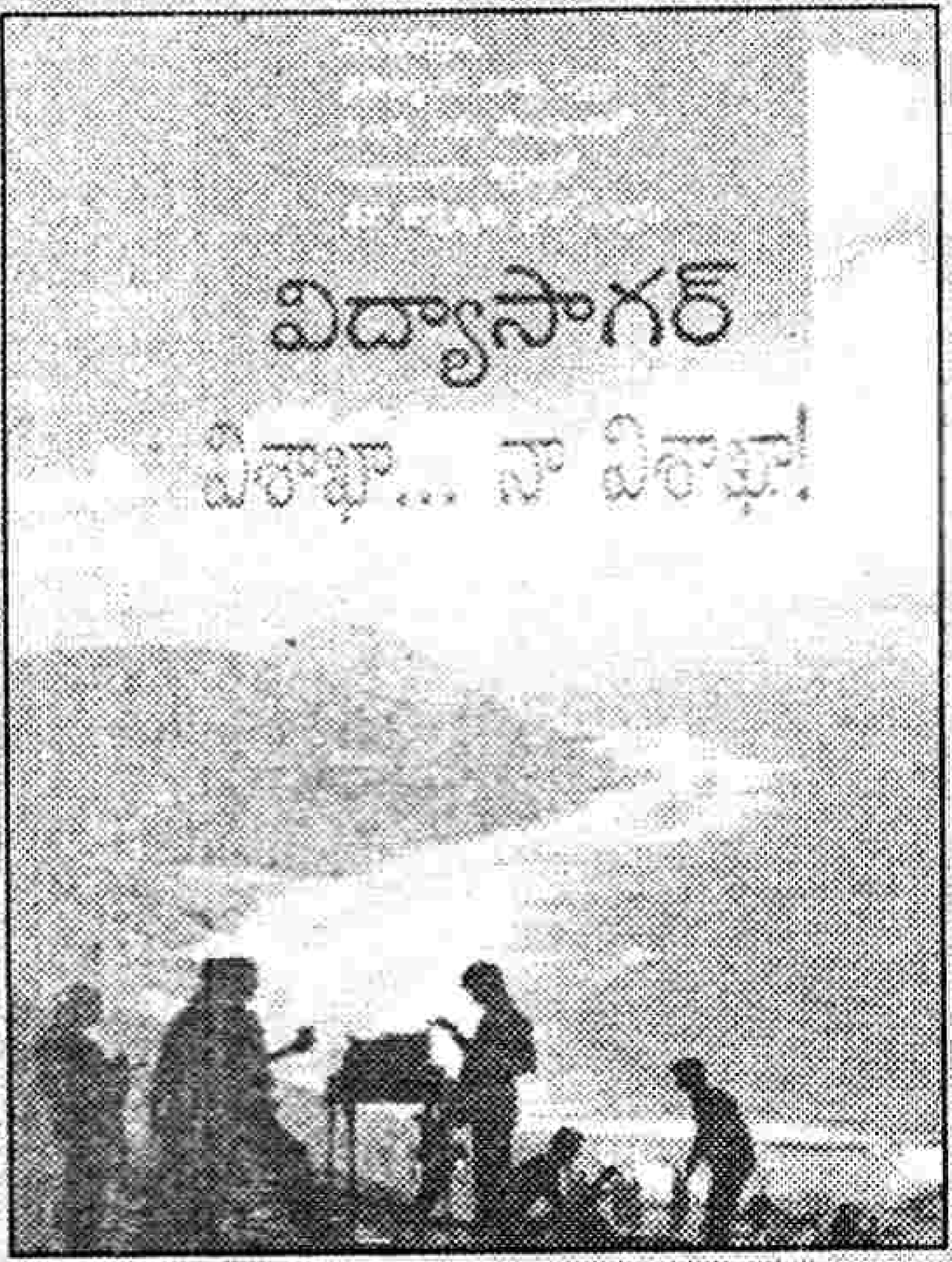

విశాఖా ... నా విశాఖా!
రచన:
విద్యాసాగర్,
ప్రతులకు:
ఎమెస్కో బుక్స్,
ఏలూరు రోడ్డు,
విజయవాడ—2,
పేజీలు:
136,
వెల:
రూ.75/—

లోనే విద్యాసాగర్‌కు విశాఖతో వున్న అనుబంధమేమిటో వెల్లడి అవుతుంది. అశోక వనానికి దారి, గతవైభవాల కోమలి, ఊహల రైలుకు బోగీలెన్ని?, సంద్రమా! నేస్తమా! జాలరి పేట, నా కలంలో సిరా, తూర్పు కనుమలు, నాకెరికేటి ఉంతాది..., శ్రమైకజీవనసౌందర్యవాటిక, శ్రీ విశాఖ; శ్రీశ్రీ విశాఖ, జ్ఞాపకం పువ్వు అన్నవి ఇందులోని కవితల శీర్షికలు. అయితే ఊహల రైలుకు బోగీలెన్ని? నాకెరికేటి ఉంతాది... శ్రీ విశాఖ: శ్రీశ్రీ విశాఖ అన్నవి మాత్రం ప్రత్యేకంగా పేర్కొనదగ్గవి. 'ఊహల రైలుకు బోగీలెన్ని?' కవితలో 'ఆ తీరాల వెంటే తప్పి పోదామా పిల్లాళ్లలాగా ఆలివ్ రిడ్లే తాబేళ్లలాగా' అంటారు విద్యాసాగర్. విశాఖ సమీపస్థప్రాంతాలన్నీ ఈ కవితలో తారసపడతాయి. ఇక 'నాకెరికేటి ఉంతాది...' అన్నది పూర్తిగా విశాఖ (ఉత్తరాంధ్ర) యాసలో మట్టివాసనలతో సాగి పోయే శ్రామికకవిత. 'శ్రీ విశాఖ—శ్రీశ్రీ విశాఖ'లో విద్యాసాగర్ ఒక విలక్షణ ప్రయోగం చేశారు. ఇది శ్రీశ్రీకీ, విశాఖకీ జరిగే మాటామంతి. ఈ సంపుటిలోని కవితలు రేడియో రూపకరూపంలో కూడా ధరించడం ఇంకో విశేషం. విశాఖపట్నంలో సాగరముంది. విద్యా'సాగర్' లోనూ సాగరముంది. ఈ సాగరతీరాలలో నడక సేద తీరుస్తుంది.

వై.ఎస్.ఆర్.

ఆమె ప్రేమలో తోబుట్టువుని చూడలేవా?" అడిగాను.

"అలా అని నీకు చెప్పిందా?" అన్నాడు కోపంగా.

"చెపితే ఏం చేస్తావు?"

"చంపేస్తాను దాన్ని...!" అనే మాట పూర్తి కాకుండానే చెంప చెళ్లుమనిపించాను. నా అతి చనువు పక్కనే వున్నవారికి కాస్త ఇబ్బంది కలిగించిందేమో, "అదేంటమ్మా! పసిపిల్లవాడిని అలా కొట్టావు?" అని అడిగారు.

"ఏమీ లేదండీ. వాడు మా వాడే, కాస్త పెంకిఘటం. దారిలో పెట్టాలంటే ఒక్కోసారి తప్పదు, మేము హైదరాబాద్ వెళ్లాలని బయలుదేరాం. మరి మా వాడేమో మధ్యలో దిగిపోదామని గొడవ చేస్తున్నాడు. ఏం చెయ్యాలి చెప్పండి" అని సర్దిచెబుతూ, వారి దృష్టిని మార్చాను.

"సందీప్, ప్రేమ అనేది ఒక అపురూపమైన పదం, అది అందరి సొత్తూ కాదు. ఒక ప్రేమ, అది తల్లి నుండి కావచ్చు, చెల్లిది కావచ్చు, ఎవరైనా కట్టి పడేసేదే ప్రేమ. ఆ ప్రేమ జీవితాంతం వుండేలా చూసుకోవాలే తప్ప, జీవితాన్ని నాశనం చేసేదిగా వుండకూడదు, అసలు ఆ అమ్మాయి నిన్ను ఏ దృష్టితో చూస్తోందో తెలుసుకోలేని నువ్వు, జీవితంలో ఎలా జీవిస్తావు? అయినా ఒకరిని చంపే హక్కు ఎవరికుంది? నువ్వెవరు ఆమెను చంపడానికి? ఆమె నుండి బలవంతంగా ప్రేమను పొందడానికి? ఇక చనిపోతావనుకుంటున్నావు. ఈ రోజు నువ్వు చనిపోతే, నిజంగా ఏడ్చేది నీ కన్నతల్లితండ్రులే., కనీ పెంచీ పెద్ద చేసిన వారిని చూడకున్నా పర్వాలేదు. బతికుండగా చచ్చి సాధించడం ఇదేం న్యాయం? నువ్వు పసిపిల్లవాడివేం కావు, నీకు నా మాటలన్నీ అర్థమవ్వకపోవడానికి. నువ్వు వెంటనే మీ ఇంటికి వెళ్లు, పూర్తి చేయాల్సిన పనులు అంటే చదువు పూర్తి చేయి, తర్వాత నీ కాళ్లపై నువ్వు నిలబడు, ఆర్థికంగా, ఆ తర్వాత పెళ్లి, ప్రేమ లాంటివన్నీ. తెలిసిందా?" అన్నాను. "చెప్పు నువ్వెక్కడికి వెళతావు?" అడిగాను సీరియస్‌గా.

"అమ్మ దగ్గరకు" అన్నాడు మెల్లగా.

"గుడ్, కీపిటప్., అంటూ ధైర్యం చెప్పాను. నాకు ఎంతో తృప్తిగా వుంది కూడా. ఒక జీవితాన్ని నిలబెట్టాననే సంతోషం ఉంది. ఒక ప్రయాణం ద్వారా ఒక మంచి పని చేశాననే తృప్తి వుంది.

కానీ, నా గుండె మాత్రం ఇంకా బరువుగానే ఉంది, నా బాధ ఎవరికి చెప్పుకోవాలి? ఒక పక్క ప్రేమించకుండానే, ప్రేమిస్తుందనే నమ్మకంతో ఒకరు, మరో పక్క ప్రేమతో వున్నా గుర్తించకుండా ప్రపంచంలో అందాల వెంట తిరిగేవారు ఎందరో, అయినా ప్రేమ, అంటేనే స్త్రీ ప్రతి రూపం., అలా కాకుండా అందమైన చెట్లు, సెలయేరు, అలలు, కొండలు, ఆకాశం, స్వేచ్ఛ లాంటి వాటిలో ఆనందం వుంటుందా? ఇవన్నీ ప్రేమించే మనసులో వుండవా? అది తెలుసుకోలేక పరుగులు తీస్తున్న ఈ నవనాగరికతలో స్త్రీజాతి మొత్తం, ఏ విధమైన ఆశల్ని పొందలేక, ఏ విధంగానూ తమ కిష్టమైన జీవితాన్ని జీవించే ధైర్యం చాలలేక, బతకలేక, చావలేక, జీవచ్ఛవాల్లా ఎంత కాలం? అనేవి జవాబు లేని ప్రశ్నలే.

ప్రపంచమంతా ఇలాంటి శిథిలచిత్రాలే., వీటికి స్పందన లేదు. వుండకూడదు కూడా, ఉంటే... ఏమో?

●